

вота! Ти виждашъ, какъ страдамъ за нея. Помисли, владѣтелю нашъ, какъ би се измѣчвалъ ти, ако бѣха отнесли твоята жена Персефона! Кратъкъ е нашия животъ, господарю Аидъ. О, позволи на Евридика да вкуси отъ радоститѣ на живота! Вижъ, колко млада дойде тя въ твоето мрачно царство!“

Дълго мислилъ Аидъ и най-после казалъ:

— Добре, Орфей! Азъ ще ти върна Евридика. Заведи я назадъ къмъ живота, къмъ свѣтлината на слънцето. Но ще изпълнишъ едно условие: ще вървишъ напредъ следъ бога Хермесъ; той ще те води, а следъ тебъ ще върви Евридика. По пътя на подземната страна ти нѣма да се обръщашъ назадъ! Погледнешъ ли задъ себе си, веднага ще изгубишъ Евридика, ще се върне завинаги тя въ моето царство!

На всичко се съгласилъ Орфей. Побързалъ той по-скоро да тръгне въ обратенъ пътъ. Ето и Хермесъ довелъ сѣнката на Евридика.

Тръгнали. Напредъ вървѣлъ Хермесъ, следъ него Орфей, а последна — очарователната Евридика. Бързо преминали тѣ мрачните полета на Аида, преплавали и Стиксъ. Ето и пътеката, която води горе на земята. Стръмно се подемала тя, цѣла затрупана съ камъни. Мракъ покривалъ всичко. Едва личелъ силуета на вървящия напредъ Хермесъ. Тамъ нѣкъде напредъ, като че зора се зазорявала. Това билъ изходътъ. Все по-свѣтло и по-свѣтло ставало наоколо. Ако сега Орфей се обърнѣше, той би видѣлъ Евридика. Но върви ли тя следъ него? Не се ли е изморила по тежкия каменистъ пътъ! Може би е изостанала! Тамъ назадъ въ невзрачните полета тя ще бжде обречена на вѣчно лутане изъ мрака. Мжка налегнала душата на Орфея. Той забавя стѣпките си и се ослушва. Нищо се не чува. Но нима могатъ да се чуятъ стѣпки на безплътна сѣнка! Тревогата за Евридика обхващала Орфея все по-силно и по-силно. Все по-често той се спиралъ, а на-